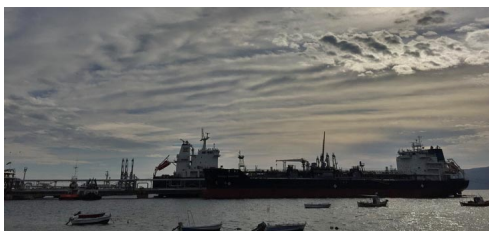

Με τα γνωστά και τετριμμένα θα ξεκινήσω. Με την πρόταση που λέει πώς: «Ο τραπεζίτης, είναι ένας τύπος που σας δανείζει την ομπρέλα του όταν ο ήλιος λάμπει, αλλά τη θέλει πίσω, το λεπτό που αρχίζει να βρέχει».

Βρέθηκα με δυο λογαριασμούς της Δημόσιας Επιχείρησης Ηλεκτρικού στο χέρι, λίγο μετά την μία την μεσημβρία, χθες. Επιστρέφοντας από τα Ίσθμια. Δίτροχος, στην παλιά Ε.Ο. με έναν καιρό που από μουντό πρωινό πάλευε να το γυρίσει σε ένα διαυγές Δεκεμβριανό μεσημέρι.

Πριν λίγα χρόνια, τόσο στα Μέγαρα, όσο και στην Ελευσίνα, υπήρχαν ταμεία και άλλες υπηρεσίες της Δ.Ε.Η. όπως, υποθέτω, και αλλαχού. Τώρα όχι. Έτσι, για τις εξοφλήσεις έχουν περισσέψει, πέρα από τις διαδικτυακές πληρωμές, τα Ελληνικά Ταχυδρομεία, οι τράπεζες, και κάποια εμπορικά καταστήματα. Με τα ΕΛ.ΤΑ. είχε πρόσφατα προκύψει ένα θέμα μη ενημέρωσης, για να τεθεί, έτσι διακριτικά, όπως επίσης ότι υπήρχε η απειλή να χαθεί η έκπτωση της έγκυρης εξόφλησης.

Σταματώ λοιπόν, σε υποκατάστημα συστημικής Τράπεζα, στον κεντρικό δρόμο της Ελευσίνας, Ηρώων Πολυτεχνείου. Λίγος κόσμος μέσα, δυο ταμεία τον εξυπηρετούν. Έρχεται η σειρά μου, οπότε μου ανακοινώνει ο ελαφρά αρπαγμένος teller, από το προηγούμενο κάπως δυσνόητο ζευγάρι πελατών, ότι μπορεί να δεχτεί εξοφλήσεις λογαριασμών μόνον με κάρτα. Όχι με μετρητά. Για μετρητά στα μηχανήματα και μου δείχνει τις παραπλεύρως ορθωμένες ιερότητες δυο μηχανημάτων. Δίπλα τους μια εξυπηρετική τω όντι εργαζομένη, που βοηθούσε τον κόσμο.

«Ελάτε, να περιμένουμε, πρώτα τον κύριο» μου λέει. «Γιατί δεν πάμε δίπλα στο άλλο;» Ερωτώ, ο ανυπόμονος.

«Αα είναι χαλασμένο»

αποκρίνεται. Σύντομα έρχεται η σειρά μας και αρχίζει τη διαδικασία.

«RF πως εξυπηρετούμε;»

ρωτά τον άλλο teller; «

Aaa ναι έτσι...»

μουρμουρά και συνεχίζουμε να πληκτρολογούμε νούμερα, ονοματεπώνυμα, τηλέφωνα, ποσά χρημάτων, και πάμε να επαναλάβουμε για τον δεύτερο λογαριασμό, αλλά το εργαλείο δεν ανταποκρίνεται και ξανά μανά από την αρχή.

Ολοκληρώνεται η διαδικασία, αρχίζω να ταΐζω το μηχάνημα μετρητό χρήμα, αδηφάγο εκείνο τα τραβά με τέχνη στο εσωτερικό του, μέχρι που στο τέταρτο βαράει tilt και μας λέει ότι είναι πλαστό. Συναγερμός. Σηκώνεται ελαφρά εκνευρισμένος ο παρακείμενος teller, ανοίγει τα έγκατα του άσπλαχνου μηχανήματος, βγάζει ένα χαρτονόμισμα, το κοιτά, το ερευνά και ρωτά με έκσταση: «Που το βρήκατε αυτό; Ποιος σας το έδωσε;» Δηλαδή πιο κουτές ερωτήσεις δύσκολα θα μπορούσαν να είχαν ερωτηθεί. Λες και μαρκάρουμε τα χαρτονομίσματα με τα ονόματα όσων μας τα δίνουν. Σταγόνες κρύου ιδρώτα σχηματίζονται στο μέχρι προ λεπτού πεντακάθαρο μέτωπό μου, την ώρα που κραδαίνοντάς υψώνει το πλαστό, αναφωνεί: «

Μα

φαίνεται είναι πλαστό».

Ρίχνω μια ματιά πίσω μου και διακρίνω βλέμματα που μαρτυρούσαν τα εξής:

- «Ρε τον κακομοίρη! »

- «Καλά, σε μας έτυχε, που περιμένουμε»

- «Έλα φίλε τελείωνε έχουμε να πάρουμε το παιδί από το σχολείο».

- «Ρε μπας και είναι μπλεγμένος και τούτος και το έφερε εδώ για μπουγάδα και την πάτησε;»

Το αρπάζει ο teller Κλουζώ και μπουκάρει όλο φούρια στο ταμείο του. Το περνά από το μηχάνημα μια φορά. Ο Θρίαμβος αρχίζει να υποχωρεί στα χείλη του. Το περνά, δεύτερη, τρίτη, τέταρτη και ψελλίζει: «...όχι καλό είναι ...εντάξει είναι». Το βάζει στην μπάντα και μου δίνει ένα άλλο. Ξανά μανά όλη η διαδικασία τα κωδικά, οι διευθύνσεις, τα τηλέφωνα, το ποσό που είχε μείνει, αφού κάνουμε την αφαίρεση από το συνολικό ποσό πλην αυτό που είχε πληρωθεί μέχρι να βαρέσει tilt το εργαλείο.

Δεν γνωρίζω αν οι παριστάμενοι αντελήφθησαν ότι τελικά δεν ήμουν ένας σεσημασμένος παραχαράκτης, ένα απόβρασμα που απειλεί τα θεμέλια της ανθούσης οικονομίας της σεπτής κοινωνίας. Άντε και πάλι ένα ρεπετισιόν για τον άλλο λογαριασμό, όπου έπρεπε απαραίτητα να έχω ένα 20άρι, διότι δεν δίνει ρέστα από 50άρι. Μετά από παρέλευση χρόνου η περιπέτεια είχε λάβει τέλος, ένιωθα σαν είχα κουρσέψει την

Τροία, σαν να είχα κατακτήσει την Κ2 στο Έβερεστ. Το μεθύσι της νίκης διέκοψε η κυρία δίπλα μου.

- «Τελειώσαμε, πως σας φάνηκε;»
- «Για πρώτη φορά καλά ήταν, για τελευταία πολύ καλύτερα. Ευχαριστώ».

Μάζευα κράνος, γάντια και λοιπά κομμάτια μου από το πάτωμα και βημάτιζα προς τις θύρες ασφαλείας της εξόδου.

Μου έλειπαν τόσο πολύ τα κορίτσια από την Γορτυνία και τα αγόρια από την Νέα Καρβάλη που εγκατέλειψαν τα σπίτια τους και ήρθαν στον άσχημο γίγαντα για ένα όμορφο μέλλον. Έκαναν την απαιτητική δουλειά του teller την δεκαετία του '80, στα τραπεζικά καταστήματα που συνεργάζομουν τότε. Τα έβλεπα δυο και τρεις φορές την ημέρα, ακούμπαγα πάνω στα μάρμαρα τους, δεκάδες εκατομμυρίων δραχμών που φυσικά δεν ήταν δικά μου, και ευτυχώς δεν πίστεψα ποτέ τι ωραία που θα ήταν, αν δικά μου ήταν.

Σκεφτόμουν πόσο πιο καθαρό ήταν το βρώμικό '89, νάχαμε άλλον έναν Τάμπυ να βούλωνε με άλλα 30τόσα δις δραχμούλες την Κρήτης. Καλύτερα θα ήταν. Νάχαμε και τον Μάκη czar της οικονομίας. Να έλεγε ότι δεν υπάρχει περίπτωση υποτίμησης και το βράδυ της Παρασκευής να μας κόλλαγε άλλο ένα 15% στην τρελή διολίσθηση. Και τον Ανδρέα τον Δήμαρχο στα μπαλκόνια του Πειραιά στη φιέστα Λάγιος ο Θεός, Λάγιος ο ισχυρός. Ακόμα και τον Άρτζυ να μπουκάρει στου Καραϊσκάκη να πλακώνει στις μάπες τον καμέραμαν της Ε.Ρ.Τ., έτσι, γιατί γούσταρε. Και τον Κάπτεν βέβαια με τα κουμπούρια στο χορτάρι της Λεωφόρου.

Καθαρά πράγματα τότε. Ημεδαπά, ντόπια, μεγαλωμένα με φροντίδα. Καλύτερα τα πάμπερς με τούβλα από Κολοκοτρώνηδες, παρά οι τριγωνικές συναλλαγές και οι offshore, προτιμότερος ο Μένιος που έλιωσε μέσα στο Δικαστήριο αφήνοντας στα έδρανα έξι λέξεις: «Κύριε Πρόεδρε... Δεν δύναμαι... να συνεχίσω...», χίλιες φορές τα καουμπολίκια του Αντρέα, παρά αυτός ο ξεπεσμός, με τις κάρτες, και το ευρώ που κουνούσε ο εκσυγχρονιστής, με το αγέλαστο χαμόγελο του, δίπλα στον τραπεζίτη.

Ακόμα και Ο Επίτιμος χίλιες φορές προτιμότερος ήταν παρά τούτη η γαλαζομαύρη παρακμή τους. Για να μην μιλήσουμε σε επίπεδο αντιπροέδρων και στελεχών τους, διότι

πρέπει να πάνε στρέιτ για βαριά αντικαταθλιπτικά. Εκεί και αν συμβαίνει μακελειό.

Για μην καταρρεύσουν δυο - τρεις γαλλογερμανικές τράπεζες, οι συνέταιροι, οι αδελφοί Ευρωπαίοι προτίμησαν να στείλουν ένα ολάκερο κράτος στο πυρ το εξώτερο. Έστω, αυτό το κράτος, το πελατειακό, το πελώριο, με τους πράσινους και γαλάζιους πεθαμένους τομείς, εσχάτως δε και με ολίγους ξεβαμμένους pink. Αφού το φορτώσαν με δάνεια και το τάισαν με οράματα. Αυτή ακριβώς την διεθνιστική συμπαράσταση δεν θα περίμενε από τους απόγονους του Καρλομάγνου ο εθνάρχης από το Κιουπκί, όταν έβανε την πατρίδα στις Ευρώπες. Έχει και την μακάβρια πλάκα του το θέμα, καθώς όταν οι ρυθμιστές κατεβαίνουν από τις καρέκλες τους, ομονοούν ότι ήταν λάθος αυτά που έκαναν στο πειραματόζωο Ελλάς. Όπως το παλικαρόπουλο από την Χολάντα με τους περιποιημένους, από στάιλιν πρόντακτς, βοστρύχους, τον οποίο ενεθάρρυναν οι ημεδαποί σοφοί πατριώτες με την κραυγή «Γερά Γερούν». Αξέχαστοι! Όλοι τους.

Στο ίδιο ύφος και η άποψη δημοσιογράφου τινός που ανάρτησε σε σοβαρό σάιτ άποψη, όπου με λίγα λόγια μας προειδοποίησε πως επειδή το '17, ήταν η πρώτη χρονιά όπου οι Ελληνικές διαδικτυακές τραπεζικές συναλλαγές ήταν περισσότερες από εκείνες που έγιναν στα υποκαταστήματα, ένα στέλεχος του είπε, πως άντε πέντε έως οκτώ το πολύ χρόνια. Μετά, τέλος τα υποκαταστήματα. Επίσης τέλος και οι ταρίφες αφού τα οχήματα, τότε, θα είναι αυτόνομα. Άρα, καταλήγει ο γράφων, να γίνετε γκαρσόνια. Και καλά γκαρσόνια, διότι τα κακά γκαρσόνια δεν έχουν μέλλον.

Μας ξεδοντιάσανε, για όσους δεν αντελήφθησαν.

Στερέψαμε, πάνω στα μηχανήματα, στα κινητά, στις κάρτες, στις τεχνολογίες, στις αναπτύξεις. Αποβλακωθήκαμε πίσω από φωτεινές οθόνες.

«...κι η παπαλάμπραινα γυμνή, χαϊδεύει δώρο συσκευή σε ένα τηλεπαιχνίδι πουλημένο».

Είναι και γιορτάδες μέρες, ...την τρέλα μου.

«...κι η Ελλάδα ν' αρμενίζει με μίαν ελπίδα κόσκινο»